

Příběh staré fotografie

Byl pozdní srpnový večer a vnoučata trávila posledních pár prázdninových dní u svého dědy. Za okny probíhala letní bouře, blýskalo se a hřmělo tak, že se děti krčily pod dekami a třásly se strachy. V pokoji, ve kterém se chystaly ke spánku, byla zima. Možná proto, že byl na původní půdě.

Děda, který se je ještě před chvílí chystal uložit, teď v ruce třímал starou knihu. Díky bleskům na ni bylo krásně vidět jen ve světle lampičky. „Dědo, co je to?“ vyzvíдалa vnoučátka. „To je fotoalbum, z dob, kdy jsme byli s babičkou mláďi.“

Sedl si na kraj postele, která pod ním zavržala, a otevřel knihu. Stránky byly zažloutlé, fotky, které byly pořízené tak dávno, že byly černobílé, byly k papírům přilepeny teď již zašlou lepenkou a vazba alba se skoro odtrhávala.

Děda listoval a s radostí v hlase vyprávěl příběh ke každé jedné fotce. Až došel skoro na konec knihy. Pár stránek před koncem se jeho hlas zlomil potom, co zahlédl fotku přilepenou dole na pravé stránce.

Byla na ni jeho nejdražší, jeho žena. Seděla otočená zády k foťáku, na sobě měla krásné šaty a vlasy měla spletené do copu. Před ní stála jablona a po jejím boku ležela kytice kopretin. Z fotky to vypadalo na krásný letní den, který si spolu dědeček s babičkou asi užívali. Ta fotka byla mírně rozmazaná, ale to mohl způsobit starý foťák.

Při pohledu na tuhle fotografii se dědečkovi zalily oči slzami, hodně pro něj znamenala. „Copak je dědečku?“ zeptalo se jedno z vnoučat, které si všimlo, jak se mu leskne v očích. „Tohle byl můj nejlepší den v životě.“ zašeptal tiše. „Řekni nám o tom.“ prosilo s nadějí v hlase druhé z vnoučat. „Dobře tedy.“

„Bylo nám tehdy s babičkou devatenáct“ chvíli se odmlčel, ale pak pokračoval „a taky byl srpen jako teď. Měli jsme spolu rande na louce u nás na vesnici, kde jsme dřív oba žili. Její rodiče náš vztah nepodporovali, ale my se i tak scházeli. Na tom pikniku jsme se měli vážně báječně. Smáli jsme se spolu a nevnímali nic jiného než sami sebe. Tak dobře jsme se ještě nikdy předtím neměli.“

Mladší z vnoučat u dědova vyprávění usnulo, a tak dědeček pokračoval jen pro to druhé. „Babička si z šatů vytáhla cigaretu a jako kouzlem si ji zapálila, neměl jsem to na ní rád. Ničila si tím zdraví. Smála se z plna hrdla tím svým sladkým smíchem. Bylo to jako pít medovou whisky. Tu jsme taky pili, velmi často. Ale v ten den ne. Měli jsme tam tehdy kvalitní víno, které jsem koupil pro tuhle úžasnou chvíli.“

„Měl jsem takový strach. Chystal jsem se jí požádat o ruku už týdnů, ale nikdy jsem to neudělal. Ale teď, byla ideální příležitost. Slunce už pomalu padalo za obzor, když jsem se konečně odvážil. Klekl jsem si před ní a otázel se: ‚Vezmeš si mě,‘. Byla dojatá a se slzami v očích souhlasila.“

Děda už nemohl. Z očí mu tekly slzy, ale byl šťastný. „Nasadil jsem jí prsten. Byl tehdy dost drahý, ale byl tak překrásný a tolik se k ní hodil. Byla pořád krásná, až do svojí smrti. Nejkrásnější žena, kterou jsem kdy potkal. A najednou byla moje. Tak dobře jsem se ještě nikdy necítil. A pak se stalo něco, co

tuhle situaci posunulo úplně na jinou úroveň. Řekla mi, že čeká naše dítě. Já jako bych se v tu chvíli znova zamiloval, do ní i do našeho budoucího dítěte. Vaší mámy. Tolik pro mě znamenala už tehdy.“

I druhé vnuče už usnulo, takže se děda rozhodl, že je čas jít. Odlepil pomalu fotografii ze stránky. Malinko ji tím poškodil, ale bylo mu to jedno. Moc dobře věděl, co s tou fotografií chce udělat. Miloval ji, ale stejně. Byla to jen další bolestivá připomínka. Uklidil album zpátky do police, ze které ho předtím vytáhl. Zakryl dítku až pod brady dekami a zhasl lampičku. Sešel dolů do kuchyně a při scházení schodů je odpočítával, přesně tak, jak to kdysi dělávala jeho sladká žena.

Kuchyň byla starší, ale velmi útulná. U jedné stěny stála knihovna a na opačné straně stála kuchyňská linka. Uprostřed místnosti stál menší kulatý stůl s kostkovaným ubrusem a na něm svícen. U stolu byly dvě židle, jako kdyby dědeček čekal, že se díky tomu jeho žena vrátí. Jenže ona se nevracela.

Sedl si ke stolu. Zapálil svíčku, která už byla ohlodaná věčným používáním. Vosk stékal jako obvykle na ubrus a knot se sotva zapálil. Plamínek svíčky házel na fotku odlesky, stejně tak do dědových očí. Kolem nich se usadily vrásky, ale ani on sám si nebyl jistý, jestli byly od radosti nebo starosti. Po smrti jeho ženy spíše od starosti. Je najednou na všechno sám, a to ho ničí. Od svíčky si zapálil cigaretu přesně s takovou ladností, jako to kdysi dělávala jeho žena. Tenkrát to na ní nesnášel, ale teď to na ní obdivoval.

Po její smrti začal kouřit, ta vůně, bylo to jako kdyby ji měl pořád na dosah. Stejně jako růže, které milovala, kupoval i levnou whiskey. To byly její oblíbené věci. Chtěl si ji neustále připomínat, protože mu neskutečně moc chyběla. I dvacet let po její smrti ji stále miloval a nikdy by ji za žádnou nevyměnil. Věřil, že kdyby to bylo na opak, taky by ho nevyměnila.

Dokouřil v tichosti cigaretu, rozdělal si láhev whiskey a do vázy na parapet dal růže, které nechal ležet odpoledne v obýváku. Chtěl je tam dát už v tu chvíli, ale přijeli děti, takže nebyl čas. Proto byly teď rudé růže už trochu zvadlé, ale doufal, že i tak by jí udělaly radost.

Utápěl se v žalu, stýskalo se mu po ní. Kvůli tomu všechny ty věci. Nikdy se se smrtí své manželky úplně nevyrovnal a asi už ani nevyrovná. Byla pro něj vším, společně s jeho jedinou dcerou a teď i vnučaty.

Jenže pomalu přicházel o všechny. Žena mu umřela, přátelé také. Dcera s ním mluvila jen když mu půjčovala svoje děti. Přišel si tak sám. Proto musel udělat to, co chtěl. Musel se posunout. I když to bude těžké. Musí, aspoň kvůli vnučatům. Za ně by život položil, tak se musí teď posunout.

Odbila půlnoc, když dopil lahev. Zvedl naposledy fotku blíž k očím, aby se na ni lépe podíval. A pak stejně lадně jako když předtím zapaloval cigaretu, zapálil i fotografii. Měl pocit jako by slyšel svou ženu mluvit. Její hlas byl tak sladký jako když ho slyšel před lety. Říkal: „Sbohem, Franku.“ Nebyl si jistý, zda se mu to jen zdálo, kvůli množství alkoholu, které vypil, nebo to opravdu slyšel, ale s menším úsměvem na rtech odpověděl: „Sbohem, má sladká Mary.“